

ת"פ 24062/09/18 - מחלקה לחקירות שוטרים - מח"ש נגד הנדי עראידה, אריאל פישולין, ישראל שץ

בית משפט השלום בירושלים
ת"פ 24062-09-18 מחלקה לחקירות שוטרים -
מח"ש נ' עראידה ואח'

בפני כבוד השופטת בכירה שרון לארי-בבלי
בעניין: מחלקה לחקירות שוטרים - מח"ש

המאשימה

נגד

1. הנדי עראידה
2. אריאל פישולין
3. ישראל שץ

הנאשמים

גזר דין - נאשם 1

רקע

הנאשם הורשע על פי הודאתו בכתב אישום מתוקן בביצוע עבירת תקיפה סתם, לפי סעיף 379 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן - **חוק העונשין**) ובביצוע עבירת שיבוש מהלכי משפט, לפי סעיף 244 לחוק העונשין. כתב האישום המקורי הוגש נגד הנאשם ושני שוטרים נוספים, אולם תיאור כתב האישום המתוקן יתרכז בעיקר במעשיו של הנאשם.

בתקופה הרלבנטית לאישום שירת הנאשם כשוטר במשמר הגבול. הנאשם 2 היה קצין מפקד מחלקה במשמר הגבול (להלן - **פישולין**) והנאשם 3 שירת כשוטר סיור במרחב דוד (להלן - **שץ**). נטען כי ביום 19.7.17 היו השלושה במשמרת בשער האריות בעיר העתיקה בירושלים. בשעות הצהריים קיבל פישולין דיווח אודות בחור המחלק כרוזים (להלן - **המתלונן**), כמו גם תיאור מראהו ומיקומו. השלושה איתרו את המתלונן. בשלב מסוים, נעצר המתלונן ליד חומה במקום, בעוד פישולין נעמד מולו ובין השניים היו חילופי דברים. מיד לאחר מכן הגיעו הנאשם ושץ, אשר חסמו את דרכו של המתלונן. הנאשם אחז בידו של המתלונן, אשר ניסה למשוך אותה מאחיזתו של הנאשם. או אז, הכה אותו הנאשם במכת אגרוף לפניו. מיד לאחר מכן שץ הכה את המתלונן באגרוף בעורפו. המתלונן הובל מן המקום על ידי השלושה כשראשו וגבו מכופפים כלפי הרצפה, בזמן שהמון שהיה מסביב החל לזרוק בקבוקים אל עבר השלושה. בעקבות התפרעות ההמון התרחקו הנאשם ופישולין מן המתלונן ושץ הוא זה שהובילו.

נטען עוד כי בהמשך אותו היום ערכו פישולין ושץ דוחות פעולה בהם תיארו בכזב כי המתלונן תקף את הנאשם באופן שהצדיק הפעלת כוח נגדו. עוד באותו היום נתבקשו השלושה למסור גרסתם בעדות בפני חוקר משטרה. הנאשם מסר

בכזב בחקירתו במשטרה כי המתלונן בעט בשוק הימנית של רגלו, ובכך ביקש להסביר בכזב את הסיבה בגינה הכה את המתלונן במכת אגרוף. פישולין ושץ מסרו גם כן עדות כאמור.

ביום 5.5.19 הגיעו הצדדים להסדר טיעון לפיו הנאשם יודה ויורשע בעובדות כתב האישום המתוקן, וישלח לקבלת תסקיר שירות המבחן בעניינו, אשר יבחן את שאלת ביטול הרשעתו. המאשימה הצהירה כי עמדתה העונשית הינה להרשעה.

תסקיר שירות המבחן

מתסקיר שירות המבחן שהתקבל ביום 3.9.19 עולה כי הנאשם בן 32, נשוי ואב לתינוקת. קורות חייו של הנאשם פורטו בהרחבה בתסקיר, ועולה מהם כי בילדותו ונערותו תאו המשפחתי התאפיין במצוקה כלכלית. עם סיום המסגרת התיכונית התגייס לצבא ושרת כחובש צבאי ולוחם במג"ב, תוך שסיים שירות החובה בהצלחה. בהמשך, התגייס לשירות קבע בתור שוטר מג"ב, ובמהלך תקופה זו קיבל מספר תעודות הערכה. הנאשם הושעה מתפקידו בעקבות האירוע נשוא כתב האישום ומזה כשנתיים אינו עובד.

הנאשם נטל אחריות מלאה למעשיו, וביטא חרטה ויכולת התבוננות במניעי התנהגותו. הנאשם שיתף שהאירוע התרחש ברקע תקופה מתוחה מאוד באזור הר הבית, כאשר מספר שוטרים עברו פגיעות קשות. כך למשל, יומיים לפני האירוע נשוא הליך זה, נהרגו בפגוע שניים מחבריו, ששירתו בתפקיד הזהה לשלו. הנאשם מסר כי אירועים כגון דא הובילו אותו לתקופה מתוחה רגשית, כעס ולחץ אשר השפיעו על שיקול דעתו באירוע המתואר בכתב האישום. ביחס לעבירת השיבוש מסר הנאשם כי בזמן האירוע הרגיש בעיטה ופירש אותה כניסיון תקיפה מצד המתלונן. הובהר על ידו כי לא היה מדווח דיווח שקרי אלמלא הרגיש בעיטה. להערכת השירות, הנאשם היה תחת לחץ של הצטברות אירועים קשים אשר ברגע לחץ ועימות, פירש התנהלות המתלונן כתקיפה. הנאשם הביע חרטה על ביצוע שתי העבירות, הביע אמפתיה לפגיעתו במתלונן וניכר כי הוא מבין את הפסול במעשיו.

שירות המבחן פרט את גורמי הסיכון להישנות המעשים ואת גורמי הסיכוי לשיקום. בתוך כך, התרשם שירות המבחן מיכולותיו התפקודיות הטובות של הנאשם; העובדה כי שמר על רצף תעסוקתי במרוצת השנים; יכולתו לבצע תפקידיו באופן מלא ואחראי; היעדר עבר פלילי ושמירה על התנהגות נורמטיבית ונכונות לשאת בתוצאות מעשיו המעידים על יכולת ליטול אחריות מלאה למעשים. שירות המבחן העריך כי ללא טיפול קיים סיכוי מסוים להישנות התנהגות בעייתית, גם שלא במודע, וזאת נוכח העובדה כי הנאשם מתמודד עם אירועים טראומטיים שחווה בשירותו כשוטר מג"ב. משכך, המליץ שירות המבחן על הטלת צו מבחן לשנה; צו של"צ בהיקף של 200 שעות וביטול הרשעתו בדיון.

ראיות לעונש

מטעם ההגנה העיד פקד דור ביטון שהנאשם שימש כסגנו במשך שנתיים. בעדותו תיאר כי הנאשם הוא זה שסייע לו להשתלב במחלקה, ובפרט בפן המקצועי בכל הנוגע להתנהלות מול אוכלוסיות שונות בירושלים. עוד עמד פקד ביטון על אופיו המיוחד ועל התקופה המתוחה ששררה, במהלכה אירע האירוע נשוא כתב האישום.

תמצית טיעוני הצדדים

ב"כ המאשימה עמדה בטיעוניה בכתב ובעל פה על נסיבות ביצוע העבירה, ועל החומרה היתרה הקיימת במעשיו של הנאשם, עת מסר דיווח שקרי בגין השתלשלות האירוע. לדבריה, אין המקרה דנא ממלא אחר התנאים הפסיקטיים

בדבר ביטול הרשעה בדין, ובפרט בכל הנוגע לסוג העבירה ונסיבותיה. משכך, טענה כי יש לקבוע מתחם עונש הולם הנע בין חודש לשמונה חודשי מאסר שירוצו בעבודות שירות. באשר לעונש המתאים, עתרה המאשימה להותיר את הרשעת הנאשם על כנה ולהשית עליו מספר חודשי מאסר בעבודות שירות בשלישו התחתון של המתחם, מאסר על תנאי ופיצוי למתלונן.

ב"כ הנאשם טען לביטול הרשעת הנאשם. לדבריו, המקרה דנן ממלא אחר התנאים הפסיקטיים הנדרשים לביטול הרשעה. בתוך כך, עמד על האווירה המתוחה והקשה ששררה באזור ירושלים בתקופה הרלבנטית, וכן על הישגיו המקצועיים של הנאשם במשטרת ישראל לאורך שנות עבודתו בארגון. כיום, כך נטען, עומד הנאשם בסיכון רב לסיוסם העסקתו לצמיתות באופן המהווה נזק קונקרטי ממשי. עוד הפנה לאמור בתסקיר שירות המבחן, המלמד על נטילת אחריות והבעת חרטה כנה למעשיו מצד הנאשם.

הנאשם בדברו האחרון נטל אחריות מלאה למעשיו.

דין והכרעה

שוב מוטלת על בית המשפט מלאכה מורכבת המביאה מן העבר האחד את סיפורי הגבורה של שוטרי משטרת ישראל, כמו גם האתגרים והקשיים הניצבים מולם במסגרת תפקידם באופן תדיר; ומן העבר השני מצוי המעשה הפלילי בגינו נותן הנאשם את הדין. ואולם, עקרון בסיסי ומושרש בשיטתנו המשפטית המנחה את בית המשפט הוא עקרון השוויון בפני החוק, המהווה את אחד מעמודי הטווה המרכזיים בחברה דמוקרטית תקינה.

שאלת ביטול ההרשעה

המסגרת הנורמטיבית בדבר ביטול הרשעה בדין הינה ברורה וידועה, ואין לי אלא לשוב עליה כפי שתוארה על ידי בהחלטות קודמות. כלל ידוע ובסיסי בתורת הענישה קובע כי מקום שהוכחה אשמתו של אדם, יורשע הוא בדין. כלל זה בא לידי ביטוי בהוראת סעיף 182 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982, ולפיו בתום בירור האשמה יורה בית המשפט על זיכויו או הרשעתו של נאשם. לצד ביסוסו של הכלל האמור, הכיר המשפט בקיומם של מצבים חריגים ויוצאי דופן, אשר אינם מתאימים להחלת העיקרון העונשי הרחב, שאם לא כן "עלול להיווצר פער בלתי נסבל בין עוצמת פגיעתה של ההרשעה הפלילית בנאשם האינדיבידואלי לבין תועלתה של ההרשעה לאינטרס הציבורי-חברתי הכללי" (ע"פ 9893/06 **לאופר נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 31.12.07), בפס' 9).

החוקים המסמיכים את בית המשפט להימנע מהרשעתו של נאשם בדין לא פירטו מה הם התנאים להימנעות מהרשעה או ביטולה, והלכה פסוקה נדרשה לעניין זה. נפסק כי שניים הם התנאים המצטברים אשר בהתקיימותם רשאי בית המשפט להורות על ביטול הרשעה: התנאי הראשון הוא כי על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם; התנאי השני הוא כי סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסוים על ההרשעה מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים (ע"פ 2083/96 **כתב נ' מדינת ישראל**, נב(3) 337, 342 (להלן: **הלכת כתב**)).

עוד **בהלכת כתב**, פרט כב' השופט לזין רשימת שיקולים, לא ממצה, שיש בה כדי להדריך את בתי המשפט בעניין זה, והמהווה אך אחד מן הגורמים שיש להביא בחשבון בהחלטה בדבר הרשעתו של נאשם. בין השיקולים ניתן למנות את עברו הפלילי של הנאשם; חומרת העבירה ונסיבותיה; תפקידו של הנאשם בביצוע העבירה; הסבירות כי יעבור עבירה נוספת; יחסו של הנאשם לעבירה וכו' (הלכת כתב, בעמ' 334).

בשורה ארוכה של פסקי דין חזר בית המשפט העליון על הלכה זו, תוך שהדגיש כי הימנעות מהרשעה הינה חריג שבחריגים השמור "אך למקרים חריגים ויוצאי דופן שבהם אין יחס סביר בין הנזק הצפוי לנאשם מן ההרשעה לבין חומרתה של העבירה" (רע"פ 619/18 **ביזינסקי נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 01.03.18)), וכן כי ראוי שתיעשה במשורה (רע"פ 1746/18 **פלהיימר נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 26.04.18), בפס' 12). יתרה מכך, הדרישה בדבר הוכחת פגיעה בשיקומו של הנאשם על ידי הצגת נזק קונקרטי נותרה על כנה, חרף הטענה החוזרת לפיה על בית המשפט להידרש אף לנזק תאורטי עתידי בשיקומו של הנאשם (ראו: רע"פ 6429/18 **פלוני נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 18.11.18); רע"פ 7109/14 **סייג נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 20.11.14); ע"פ 8528/12 **אלין ציפורה נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 03.03.13); ע"פ (י-ם) 20305-03-16 **מדינת ישראל נ' ליאור זיסרמן** (פורסם בנבו, 10.07.16)).

יובהר עוד, כי יש לראות בתנאים הפסיקטיים לביטול הרשעה כמבטאים יחס של "מקבילית כוחות" (לעניין זה ראו למשל- ע"פ (מרכז) 13450-01-18 יונתן כהן נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 29.05.18)), דהיינו: ככל שנסיונות ביצוע העבירה חמורות יותר, כך רובץ נטל מוגבר יותר על ההגנה להוכיח קיומו של נזק קונקרטי שיגרם לנאשם כתוצאה מהרשעתו, וההיפך. יוצא איפא, וכפי שנפסק לא אחת, כי על בית המשפט לערוך איזון ראוי בין שיקולים העומדים בבסיס הרשעת נאשמים בהם הרתעה והלימה, לבין שיקולי שיקום אינדיבידואליים של עושה העבירה.

ומן הכלל אל הפרט

לאחר ששמעתי את טענות הצדדים ובחנתי את נסיבות המקרה, אני סבורה, לא בלי לבטים, כי אין מקום להורות על ביטול ההרשעה בנסיבות המקרה דנן, כמפורט להלן.

באשר לתנאי שעניינו סוג העבירה ונסיבותיה;

הערך המוגן בבסיס עבירת התקיפה בה הורשע הנאשם הינו הגנה על שלמות גופו של אדם. אלימות המופעלת כלפי אדם הינה מעשה פסול ומכוער, אשר טומן בחובו, מעבר לפגיעה הפיזית, אף תחושת השפלה ופגיעה ממשית בזכותו של הנפגע לכבוד. הדברים מקבילים משנה תוקף מקום בו עסקינן באלימות המופעלת על ידי שוטר כלפי אזרח שלא לצורך, ומבלי שעומדת לשוטר סמכות להפעילה. עבירת השיבוש בה הורשע הנאשם פוגעת בערכים המוגנים של חקר האמת ועשיית משפט צדק, וכן בשמירה על שלטון החוק וטוהר ההליך המשפטי. המדובר בערכים העומדים בבסיס ההליך הפלילי.

ציינתי לא אחת כי אין עוררין ולא יכול להיות ספק כי לשוטרי משטרת ישראל תפקיד מרכזי בשמירה על שלטון החוק והסדר הציבורי. נפסק כי "**משטרת ישראל היא הלכה למעשה הגילוי היום יומי של שלטון החוק במדינת ישראל, ומוטלים עליה תפקידים רבים במדינתנו רווית הקשיים, המתחים והאיומים, ונדמה כי אף גוף משטרת במדינה דמוקרטית לא נאלץ להתמודד עם האתגרים הרבים הניצבים בפני משטרת ישראל, החל מגילוי פשעים ומניעתם וכלה בהתמודדות עם מתקפות טרור אכזריות**" (ראו בע"פ 9878/09 **מדינת ישראל נ' רמי מוסא** (פורסם בנבו, 20.09.10), בפס' 26). בתוך כך, שוטרי משטרת ישראל פועלים יומם וליל להבטיח את שלום הציבור ולשמור על הסדר הציבורי.

אכן, לא פעם נתקלים שוטרי משטרת ישראל בסיטואציות אלימות ומסוכנות, תוך שעליהם לקבל החלטות מהירות בתנאי לחץ ומבלי לחרוג מן הסמכות המוקנית להם בחוק. נפסק כי עליהם להימנע מניצול כוחם לרעה. כך למשל

בבג"ץ 7141/05 **ויתקין נ' מפכ"ל המשטרה** (פורסם בנבו, 27.02.06) נפסק כי "האיסור המוחלט על שימוש בכח ואלימות בידי שוטרים, תוך חריגה מגדר הנדרש באורח סביר להשגת תכלית שמירת הסדר ובטחון הציבור, אינו צריך הדגשה. הוא מהווה אבן-יסוד בשיטה החוקתית הנוגעת לפעילותם של גורמי אכיפת החוק במדינה... המשטרה אמורה להגן על הסדר והבטחון הציבורי, ולהבטיח את שלומו של הפרט והכלל. היא לא נועדה להפיל את חיתתה על הסביבה, והיא מנועה מעשיית שימוש בכוחה שלא למטרה לשמה הוא הופקד בידה...". דברים אלה אף הובאו לאחרונה בהחלטתו של בית המשפט העליון ב-רע"פ 3823/19 **פלוני נ' המחלקה לחקירות שוטרים** (פורסם בנבו, 02.10.19).

בחינת נסיבות ביצוע העבירה מלמדת כי הפגיעה בערכים המוגנים הינה ברף הבינוני-גבוה;

במקרה אחר ציינתי כי כאשר ניגש בית המשפט לבחון את נסיבות ביצוע העבירה, עליו להביא בחשבון את ההקשר הרחב בגדרו בוצעה העבירה על ידי הנאשם (ראו החלטתי ב-ת"פ 704-01-18 **מדינת ישראל נ' כתב** (פורסם בנבו, 18.09.19)). בהקשר זה נפסק כי על בית המשפט לבחון פעילות כוחות הביטחון בזהירות יתרה, תוך שימת דגש על נסיבות האירוע ותנאי השטח, וכן "כאשר שוטרים או חיילים פועלים בתנאי לחץ וחירום שלא הם גרמו, המונעים מהם שקילה ובחינה רגילים של החלופות והמחייבים החלטה מהירה שלא ניתן להתכונן אליה מראש, יש לבחון את סבירות פעולתם במסגרת תנאים מיוחדים אלה. אין לנתק את ההתנהגות מהתנאים שסבבו אותה. אין להעתיק את ההתנהגות לתנאי מעבדה" (ע"א 5604/94 **אוסמה חמד ואח' נ' מדינת ישראל**, פ"ד נח(2), 498 (2004)). אמת היא כי האלימות שהפעיל הנאשם כלפי המתלונן בוצעה באזור בעל רגישות יתרה, אשר ידע מספר רב של אירועי אלימות קשים. יתר על כן, וכפי שהובא בתסקיר שירות המבחן, המדובר באירוע שהתרחש מספר ימים לאחר ששניים מחבריו של הנאשם איבדו את חייהם במסגרת פעילותם המבצעית. אין בנסיבות אלה כדי להוריד מאחריותו של הנאשם או מחומרת המעשה המיוחס לו, כי אם לעמוד על האווירה המתוחה ששררה ברקע לאירוע נשוא כתב האישום.

טענת המאשימה לפיה חומרת המעשים בהם הורשע הנאשם מתעצמת נוכח הרשעתו בעבירת השיבוש- בדין היא.

נדמה כי לא יכול להיות חולק בדבר חשיבותם של מזכרים ודוחות פעולה בהליך הפלילי. במסגרת עבודתו של השופט הפלילי, נתקל הוא באינספור דוחות פעולה ומזכרים אשר יש בהם לעיתים כדי להביא לידי הרשעתו של נאשם במיחוס לו. ברי כי במסע אחר חקר האמת, נסמך בית המשפט על דוחות הפעולה והמזכרים המובאים לעיונו. שוטרי משטרת ישראל מגיעים תדיר למסור עדות בבית המשפט, אשר לעיתים קרובות נסמכת על האמור בדוחות הפעולה. ברי כי לשם שמירה על טוהר ההליך הפלילי ותקינותו, תנאי מחייב הוא כי דוח הפעולה או המזכר ישקף נאמנה את אשר התרחש. מסירת מידע כוזב במסגרת מסמכים אלה עלולה לשבש את תפקודה התקין של מערכת המשפט, אולם אף חמור מכך, יש בה כדי להוביל להרשעתו של אדם על לא עוול בכפו, ומכך יש להימנע בכל מחיר. אוסיף עוד כי חוסר אמינות בדוחות הפעולה פוגעת בחזקת תקינות אותה מעניק בית המשפט לדוחות השוטרים, ובכך מביא לפגיעה נואשת באמינות המשטרה.

באשר לתנאי שעניינו פגיעה בשיקומו של הנאשם;

תסקיר שירות המבחן מלמד על נטילת אחריות, הבעת חרטה והפנמה מלאה מצדו של הנאשם לפסול במעשיו. קורות חייו פורטו בהרחבה, ובפרט תוארה מסירותו של הנאשם לתפקידו כשוטר במרוצת השנים, על כלל הסיכונים בהם עמד. הובהר בטיעוני ההגנה כי הרשעה בתיק דנן עלולה להוביל לפיטוריו של הנאשם מן המשטרה.

המאשימה, מנגד, טענה כי הרשעת הנאשם במסגרת הליך זה לא תוביל בהכרח לפיטוריו ממשטרת ישראל. במסגרת טיעוניה הכתובים אף הציגה מספר מקרים בהם הורשעו שוטרים בגין עבירות שביצעו, אולם עבודתם במשטרת ישראל לא הופסקה (עמ' 8 לטיעוניה בכתב). אכן, יש טעם בדבריה של המאשימה. משטרת ישראל היא זו הבוחנת את שאלת העסקתו של הנאשם, ואין בית המשפט מביע את עמדתו באשר להמשך תפקידו של הנאשם בארגון. מנגד, בבואו של בית המשפט להורות על ביטול הרשעת הנאשם, הרי שהוא ישקול, בין היתר, את שאלת העסקתו של הנאשם, ועל האופן בו ההרשעה עלולה לפגוע בה. ודוק: המדובר אך באחד השיקולים שעל בית המשפט לשקול, ולעניין זה ראו את רשימת השיקולים הבלתי ממצה של כב' השופט לוי בהלכת כתב.

כל אחד מן הצדדים הפנה לפסיקה התומכת בטיעונו, ואכן, ניתן למצוא פסיקות שונות בתחום ביטול ההרשעה; יש ובתי משפט מורים על ביטול הרשעה של שוטרים שביצעו עבירות ברף חומרה נמוך יחסית, ויש ובתי המשפט מורים על הותרת ההרשעה כל כנה. לא אחת ציינתי כי שאלת ביטול הרשעה הינה שאלה פרטנית, אשר תיבחן על רקע נסיבות המקרה הפרטני המובא לפתחו של בית המשפט. בתוך כך, על בית המשפט לבחון מגוון רחב של שיקולים העולים מנסיבות ביצוע העבירות בהן הורשע נאשם, כמו גם לתת את הדעת לנסיבותיו האישיות ולהיבט השיקומי.

בשים לב לכל האמור לעיל, ולאחר שבחנתי מחד את סוג העבירות בהן הורשע הנאשם, והחומרה העומדת בבסיסו, ומאידיך בחנתי את נסיבותיו האישיות של הנאשם ואת הפגיעה שעלולה להיווצר בשיקומו של הנאשם, אני סבורה כי אין מקום להורות על ביטול הרשעתו של הנאשם ואני מותירה אותה על כנה. במסגרת האיזון הנדרש ושקולו הנתונים במקבילית הכוחות שתוארה לעיל, אני סבורה כי יש לתת משקל נכבד לשיקולים בדבר שמירה על טוהר ההליך הפלילי וחקר האמת כמפורט לעיל.

למעלה מן הצורך אעיר כי אין בהחלטתי זו משום ערעור נאמנותו ומסירותו של הנאשם לתפקידו במרוצת השנים. כפי שפורט בהרחבה בתסקיר, הנאשם התמודד עם סיכונים של ממש, ואף נאלץ להתמודד עם אירועים שהותירו בו טראומה.

זאת ועוד, לא נעלמה מעיני המלצתו של שירות המבחן להימנע מהרשעתו של הנאשם, אולם כפי שכבר נפסק לא אחת "יש אמנם לייחס חשיבות רבה לתסקיר שירות המבחן, אשר מספק תמונה עשירה ומקצועית ביחס להיבטים שעליהם הוא מופקד. ואולם, אין לראות בהמלצתו של שירות המבחן הכרעה שיפוטית. הכרעה זו מסורה אך ורק בידיו של בית המשפט, אשר בסמכותו לשקול את מכלול השיקולים הרלוונטיים באשר לעונש שיש להטיל על נאשם" (ראו ב- רע"פ 5023/18 **בדיר נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 28.06.18), בפס' 14).

העונש המתאים

בשים לב לנסיבות ביצוע העבירה, הפגיעה בערכים המוגנים ובמדיניות הענישה הנוהגת, אני סבורה כי על מתחם העונש ההולם לנוע בין צו שירות לתועלת הציבור לבין מספר חודשי מאסר, שיכול וירוצו בעבודות שירות.

תסקיר שירות המבחן מדבר בעד עצמו, ומלמד על נטילת אחריות וחרטה כנה. נטילת האחריות אף מתבטאת בהודאתו בכתב אישום מתוקן. יתר על כן, הנאשם נעדר עבר פלילי ושירות המבחן התרשם כי ההליך הפלילי היווה גורם מטלטל עבורו. עוד תואר בתסקיר כי הנאשם מתמודד עם אירועים טראומטיים שחווה בתור שוטר לוחם, ואף פנה לקבלת טיפול רגשי.

בהינתן האמור, אני סבורה כי יש לאמץ את המלצת שירות המבחן לעניין העונש ולהשית על הנאשם צו מבחן וצו שירות לתועלת הציבור. אעיר כי אף אם תחתיתו של מתחם העונש ההולם היה מתחיל במאסר שירוצה בעבודות שירות, כדרישת המאשימה, ממילא היה מקום לחרוג מן המתחם משיקולי שיקום ולהשית על הנאשם עונש זה.

אשר על כן, אני מותירה את הרשעת הנאשם על כנה וגוזרת עליו את העונשים הבאים:

1. שירות לתועלת הציבור בהיקף של 200 שעות. השירות יבוצע על פי תכנית שיגבש שירות המבחן. הנאשם יחל בריצוי השל"צ בתוך 30 ימים מיום קבלת התכנית. השירות רשאי לשנות את מקום ההשמה ללא צורך בהחלטה שיפוטית. הנאשם מזהר כי אי ריצוי השל"צ במלואו יגרור את הפקעתו והטלת עונש חלופי.
2. צו מבחן לתקופה של 12 חודשים. הנאשם הוזהר בדבר משמעות הצו והחובה לציית לו, לרבות המשמעות של ניתוק קשר עם שירות המבחן.
3. פיצוי למתלונן, ע"ת 5, בסך 1,000 ₪. הפיצוי יופקד במזכירות בית המשפט בשני תשלומים החל מיום 1.12.19.

מזכירות תשלח ההחלטה לשירות המבחן למבוגרים.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי תוך 45 ימים

ניתן היום, א' חשוון תש"פ, 30 אוקטובר 2019, במעמד הצדדים.

חתימה